

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 kwietnia 2021 roku Zakład Ubezpieczeń (...) Oddział w Ł. w Z. odmówił D. P. prawa do świadczenia uzupełniającego. W uzasadnieniu wskazano, że orzeczeniem wydanym w dniu 31 marca 2021 roku Komisja Lekarska orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji (decyzja k.7 załączonych do sprawy akt organu rentowego).

Odwołanie od w/w decyzji wniosła ubezpieczona wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do świadczenia uzupełniającego. W uzasadnieniu podniosła że cierpi na wiele schorzeń, które powodują, iż jest osobą leżącą, do każdej czynności potrzebuje pomocy innej osoby (odwołanie k. 3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k.12).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. P. urodziła się w dniu (...) i jest uprawniona do emerytury (okoliczność bezsporna).

W dniu 17 lutego 2021 roku złożyła do ZUS wniosek o świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (wniosek k. 1-4 załączonych do sprawy akt organu rentowego).

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 8 marca 2021 roku ustalono, że skarżąca nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Badaniem lekarskim rozpoznano wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka l-s z przewlekłym zespołem bólowym (orzeczenie k.4 załączonych do sprawy akt organu rentowego, opinia lekarska k. 15 załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej).

W dniu 23 marca 2021 roku wnioskodawczyni złożyła sprzeciw od w/w orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS (sprzeciw k. 16 załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej).

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 31 marca 2021 roku potwierdzono rozpoznanie i ocenę Lekarza Orzecznika (orzeczenie k. 6 załączonych do sprawy akt organu rentowego, opinia lekarska k. 18 załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej).

Wnioskodawczyni cierpi na zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa z przewlekłym zespołem bólowym, otyłość (120 kg) i chorobę zwyrodnieniową kolan. Od wielu lat odczuwa bóle odcinka lędźwiowo -krzyżowego kręgosłupa. Pozostaje pod opieką ortopedy z powodu zmian zwyrodnieniowych stawów kolanowych oraz pod opieką neurochirurga, który stwierdzał tylko ograniczenie ruchomości odcinka LS kręgosłupa. Nie stwierdzał natomiast objawów korzeniowych, zaburzeń czucia i niedowładów. Oceniając stan ubezpieczonej według skali B. należy stwierdzić, iż odwołująca jest samodzielna przy spożywaniu posiłków, jest w stanie przenieść się z wózka na leżankę i z powrotem, jest niezależna przy higienie osobistej i korzystaniu z toalety. Wymaga pomocy przy kąpieli całego ciała. Po powierzchniach płaskich przemieszcza się z pomocą innej osoby a poza domem - na wózku inwalidzkim. Potrzebuje pomocy przy chodzeniu po schodach. Przy ubieraniu i rozbieraniu pomaga jej mąż, ale połowę czynności może wykonać sama. Kontroluje oddawanie moczu i kału, ale zdarza się, że przy dużym bólu popuszcza kał a czasem także mocz. Ma duże trudności w poruszaniu się co wiąże się z otyłością i zniekształceniem stawów kolanowych. Z punktu widzenia neurologicznego nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy osoby drugiej w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Schorzenia te nie powodują niezdolności do samodzielnej egzystencji (opinia biegłego z zakresu neurologii J. B. k. 20-23).

U ubezpieczonej stwierdzono także chorobę zwyrodnieniową stawów kolanowych z przewagą lewego, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa z dyskopatią L1-S1 z przewlekłym zespołem bólowym oraz otyłość olbrzymią (125 kg przy 155 cm wzrostu). Wnioskodawczyni ma zachowaną mobilność i samodzielność w podstawowym zakresie. Według

zmodyfikowanej skali B. osiąga 70 punktów, na 100 możliwych, co oznacza, że przy pomocy drugiej osoby funkcjonuje samodzielnie i nie jest wyłącznie zależna od osób trzecich w elementarnych czynnościach życia codziennego. Aby uznać, iż pacjent wymaga stałej opieki nie może uzyskać więcej niż 40 punktów, chociaż nie musi być osobą leżącą. Stwierdzone zmiany wymagają leczenia. Schorzenia te sprawiają, iż odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy ale nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji. Znaczny stopień niepełnosprawności nie oznacza niezdolności do samodzielnej egzystencji (opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i rehabilitacji dr. n. med. E. B. k.112-114 oraz opinia uzupełniająca k.128).

Wnioskodawczyni posiada orzeczenie o zaliczeniu jej do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności z powodu przyczyny oznaczonej jako O5-R, od 21 IX 2021 roku do 30 XI 2023 roku (orzeczenie MZdSUN w Ł. k.34).

Przy ustalaniu stanu faktycznego sąd pominął dowód w postaci opinii biegłego ortopedy P. S. jako nieprzydatny do rozstrzygnięcia sporu. Specjalność biegłego wiąże się, co prawda, bezpośrednio z jednym z głównych schorzeń wnioskodawczyni jednak w, ocenie sądu, biegły nie rozumie swojej roli w procesie. Biegły nie dokonał bowiem własnej oceny a ograniczył się do oceny prawnej. Stwierdził bowiem, iż do przyznania prawa do świadczenia uzupełniającego konieczne jest posiadanie orzeczenia o znacznym stopniu niepełnosprawności. Gdyby zależność tych orzeczeń była tak prosta, jak wskazał biegły, opinia jego nie byłaby w sprawie potrzebna. Ocena orzeczenia innego organu zostałaby dokonana przez skład orzekający – nie wymagałoby to bowiem w żadnym zakresie wiadomości specjalnych – medycznych. Wątpliwości tych biegły nie rozwiązał w opiniach uzupełniających, gdyż pierwsza z nich, co prawda, zawierała inną ocenę ale tylko dlatego, iż skarżąca przedstawiła wspomniane orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności. W przypadku drugiej opinii uzupełniającej biegły twierdził, że dokonał własnej oceny, ale nie poparł tego żadnymi argumentami merytorycznymi. W związku z tym konieczne było dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy, który w swej opinii oparł się na własnym badaniu i ocenie stanu zdrowia wnioskodawczyni. Opinię tę również uzasadnił w sposób merytoryczny. W związku z powyższym sąd oparł się na opiniach biegłych: neurologa i ortopedy-rehabilitanta.

Warto zauważyć, iż dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie w myśl art. 278 § 1 k.p.c. korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Takich wiadomości, to jest specjalistycznej wiedzy medycznej wymaga opis rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia, związanych z nimi dolegliwości stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku.

Sąd, oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w pełni uznał wartość dowodową opinii powołanych biegłych. Zdaniem Sądu, opinie są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot, a wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

W ocenie Sądu, wbrew zapatrywaniom wnioskodawczyni, brak jest podstaw by kwestionować opinie biegłych neurologa i ortopedy-rehabilitanta. Warto ponownie podkreślić, że powołani w sprawie biegli odpowiedzieli na zastrzeżenia odwołującej opisując w konkluzji stan jej zdrowia w kontekście oceny jej zdolności do samodzielnej egzystencji, konieczności stałej lub długotrwałej opieki oraz pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych jednocześnie odnosząc się do zarzutów uzasadnił ich bezzasadność.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Na wstępie należy podnieść, że w niniejszym postępowaniu Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ kpc, zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, między innymi w sytuacji, gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy.

W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły o rozpoznanie sprawy na rozprawie, a złożone dotychczas pisma procesowe i brak wniosków dowodowych, po pouczeniu o możliwości ich zgłaszania dawały podstawę do przyjęcia,

że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przypadku, gdy głosy stron miałyby się ograniczyć tylko do powtórzenia argumentacji zawartej w pismach procesowych, to wyznaczanie rozprawy tylko w tym celu nie wydaje się uzasadnione./tak wyrok SA w Gdańsku z dnia 26.06.2018, III AUa 1815/17/. Sprawa nie miała charakteru wielowątkowego, wymagającego wyjaśnienia twierdzeń stron oraz odniesienia się do złożonych wniosków dowodowych. Sprawa w świetle stanowisk stron i zebranych dokumentów nie budziła żadnych wątpliwości./por. wyrok SA w Warszawie z dnia 26.04.2018, VI ACa 1694/17/

Przechodząc do merytorycznej oceny wskazać należy, iż odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 1 ust. 3 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji z dnia 31 lipca 2019 r. (Dz.U.2020.1936 t.j.) świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl art. 2 ust. 1 i 2 w/w ustawy świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej „osobami uprawnionymi”.

Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021 r. poz.291), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1750 zł miesięcznie (kwota obowiązująca w dacie wydania zaskarżonej decyzji).

W myśl art. 4 ust. 1-3 w/w ustawy, świadczenie uzupełniające przysługuje osobie uprawnionej w wysokości nie wyższej niż 500 zł miesięcznie, przy czym łączna kwota świadczenia uzupełniającego i świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, nie może przekroczyć 1750 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2. W razie przyznania, ustania lub ponownego obliczenia wysokości świadczeń, o których mowa w art.2 ust.2, świadczenie uzupełniające podlega ponownemu obliczeniu z urzędu, w taki sposób, aby łączna kwota świadczeń, o których mowa w art. 2 ust.2, wraz ze świadczeniem uzupełniającym, nie przekroczyła kwoty 1750 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust.2. Świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie uprawnionej, która jest tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności, z wyjątkiem osoby uprawnionej, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy istniejące u wnioskodawczyni naruszenie sprawności organizmu powoduje konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

W przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych orzeka się niezdolność do samodzielnej egzystencji - art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 291 t.j.) stosowany na podstawie art. 7 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

Pojęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji ma przy tym szeroki zakres i obejmuje opiekę i pomoc w załatwieniu elementarnych spraw życia codziennego. Jednak sam fakt, że osoba doznaje pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego czy też, że potrzebuje pomocy innych osób nie może przesądzać o uznaniu jej za niezdolną do samodzielnej egzystencji (III AUa 62/17 - wyrok SA Lublin z dnia 30-08-2017). Do czynności zabezpieczających samodzielną egzystencję nie należą wyłącznie czynności tzw. samoobsługi jak mycie się, ubieranie, samodzielne jedzenie. Niezdolna do samodzielnej egzystencji jest zarówno osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej opieki innej osoby, jak i osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby. W ramach zakresu pojęcia "niezdolności do samodzielnej egzystencji" należy odróżnić opiekę, oznaczającą pielęgnację (czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp.) od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza; wszystkie powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji". (III AUa 322/12 - wyrok SA Katowice z dnia 07-11-2012 III AUa 269/17 - wyrok SA Szczecin z dnia 31-01-2019, III AUa 872/16 - wyrok SA Szczecin z dnia 19-10-2017). Jeżeli stan zdrowia ubezpieczonego nie powoduje konieczności zapewnienia mu stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby, by mogły zostać zaspokojone jego elementarne potrzeby życia codziennego i nie zostało wykazane, aby nie radził sobie z obowiązkami domowymi, sama okoliczność, że w związku z występującymi u ubezpieczonego schorzeniami doznaje on pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego, a czasem też potrzebuje pomocy innych osób, nie może uzasadniać uznania go za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji (por. odpowiednio III AUa 615/12 - wyrok SA Szczecin z dnia 19-12-2012).

W myśl ogólnych zasad postępowania cywilnego na wnioskodawcy spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie odwołania. Pewne odstępstwa od wskazanych reguł ciężaru dowodu zawierają przepisy kodeksu postępowania cywilnego, które określają fakty (okoliczności faktyczne) nie wymagające udowodnienia w przepisach art. 227 k.p.c., 228 k.p.c., 229 k.p.c., 230 k.p.c., 231 k.p.c., 234 k.p.c.

Także z treści art. 232 k.p.c. wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższego nie zmienia możliwość prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego z urzędu.

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd uznał, iż ustalenia dokonane w toku postępowania sądowego nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji. Przeprowadzone postępowanie wykazało bowiem, że wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Wynika to w sposób jednoznaczny z opinii biegłych ortopedy-rehabilitanta i neurologa, a zatem dotyczących specjalizacji lekarskich odpowiadających charakterowi schorzeń występujących u skarżącej, potwierdzając tym samym zasadność orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS i w konsekwencji prawidłowość zaskarżonej decyzji organu rentowego.

Podkreślić należy, że przy ocenie opinii biegłego lekarza Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314). Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłego jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak postanowienie SN z 27 listopada 2000 r., (...) CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS

2002/1/26). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430). Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Zauważyć należy, iż dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłego wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430).

Wnioskodawczyni stosownie do przywołanych opinii biegłych sądowych nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki osób trzecich w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, w związku z powyższym nie jest niezdolna do samodzielnej egzystencji.

W tym miejscu wskazać należy, że na stanowisko Sądu co do poprawności i wiarygodności opinii biegłych nie ma wpływu treść orzeczenia o niepełnosprawności Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności. Orzeczenie powyższe wskazuje jedynie na określony stan zdrowia wnioskodawczyni, nie zaś na jego wpływ na zdolność do samodzielnej egzystencji.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej jak również z pojęciem niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Gdyby ustawodawca chciał utożsamiać niezdolność do samodzielnej egzystencji i niepełnosprawność to, po pierwsze, nie ustanowiłby dwóch odrębnych trybów ustalania tych kwestii, a w sytuacji istnienia dwóch trybów, wprowadziłby ewentualną zależność obu ustaleń. Tymczasem zależność taka nie wynika ani z cytowanych przepisów, ani z przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776 z późn. zm.). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), który co prawda dotyczy zależności a ściślej braku tejże, między niezdolnością do pracy a niepełnosprawnością jednak sposób interpretacji tych przepisów odnosi się także do przepisów analizowanych w niniejszym postępowaniu.

W tym stanie rzeczy odwołanie wnioskodawczyni jako niezasadne podlegało oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.